

El PSM ha obert un procés de participació en la tria dels candidats a les eleccions 2011

Aturades les negociacions per a la reedició de la coalició amb Els Verds.

El PSM aposta per la participació en el procés per a l'elecció dels candidats al Consell i al Parlament a les properes eleccions de 2011.

Com ja sabeu, el PSM decidí fer una obertura cap a la participació interna per a l'elecció dels candidats que hauran de concórrer a les eleccions autonòmiques i locals del mes de maig de 2011. Açò parteix de la voluntat que el procés sigui més participatiu, i fer un pas endavant perquè els candidats a les eleccions al Consell i al Parlament de les Illes Balears siguin més representatius de la voluntat de la gran majoria representativa de la militància del partit: el Consell Polític.

Amb aquest procés es possibilita que qualsevol persona que compleixi els requisits establerts en el mecanisme electoral i tenguí el suport suficient pot tirar

endavant la seva proposta. Es tracta d'una aposta per la participació i la transparència en els processos, que s'han d'afrontar sense pors. Es parteixen de tres eixos bàsics:

1. Renovació: la perllongada activitat pública implica un inevitable desgast, més acusat quan es gestiona, per la qual cosa és convenient aportar a les candidatures nous rostres.
2. Cohesió. La renovació necessària s'ha de realitzar des de la serenor, la tranquil·litat i el debat obert i sincer. S'ha de partir de la idea que tothom és valuós i necessari dins el PSM i que els relleus són part

d'una dinàmica enfortidora del partit.

3. Transparència. Qualsevol iniciativa ha de ser debatuda en els òrgans polítics corresponents amb claredat.

I des d'aquesta serenor, s'enfronta un procés com aquest, que ha de marcar un punt d'inflexió en la idea que cal fer de la política un instrument en què tothom s'hi ha de veure reflectit. La nova manera de fer política haurà de caminar cap aquí per força, és la lluita per la dignificació de la política a les institucions i també al carrer. El PSM sempre ha partit d'aquesta idea per fer front al canvi social que ha de marcar tota voluntat política, especialment les progressistes, com és el nostre cas. Aquest procés s'enceta per a les candidatures del Consell i del Parlament de les Illes Balears. Els candidats municipals seran proposats per cadascuna de les agrupacions. D'aquesta manera, qualsevol militant, que tenguí una antiguitat ininterrompuda de 4 anys en el PSM, podrà presentar la seva candidatura davant el Secretariat Executiu amb l'aval mínim d'altres 5 afiliats. La consecució d'un model més obert i transparent és, a la fi, el model que el partit cerca d'una societat que s'ha de prendre la política d'una forma seriosa i digna. El camí s'ha d'obrir i tots en tenim part de responsabilitat.

Calendari previst i que se seguirà en tot aquest mecanisme:

Període de presentació de les candidatures per escrit i amb el model normalitzat que el PSM posarà a disposició de tots els militants	Del 6 al 24 de setembre*
Validació de les candidatures per part del SO i el cos administratiu del PSM-EN i notificació	27 i 28 de setembre
Obertura període recurs contra la validació interposat pels candidats	29 de setembre a l'1 octubre
Reunió del Secretariat per valorar els recursos i tancament del procés del recurs i proclamació de candidats	4 d'octubre
Notificació als candidats de la resolució del Secretariat Executiu i enviament als militants de les candidatures proclamades	5 d'octubre
Obertura període recurs contra la proclamació de candidats que pot imposar qualsevol militant	Del 7 al 9 d'octubre
Reunió del Secretariat per valorar els recursos i tancament del procés del recurs de proclamació de candidats	11 d'octubre
Notificació als militants i als representants de les agrupacions de les candidatures proclamades definitivament.	13 d'octubre
Convocatòria del CP per tal que els candidats puguin exposar el seu projecte al CP	15 o 16 d'octubre
Notificació al Consell Polític de les persones que formaran la Mesa i la junta	28 al 30 d'octubre
Elecció per part del CP de la Mesa i la Junta	5 o 6 de novembre

La coalició PSM-Verds no es reedita

Ja hem entrat en el darrer any de la legislatura la qual finalitzarà amb les eleccions locals, insulars i autonòmiques del proper maig de 2011. Aquesta darrera legislatura ha estat relativament convulsa, passant per l'esclat de multitud de presumptes casos de corrupció al darrer Pla per a la Reducció del Dèficit Públic de l'Estat Espanyol, la Reforma Laboral i la crisi econòmica. Totes aquestes qüestions conjuntament amb una

certa manifestació de cansament per part de la ciutadania envers dels món polític, han fet que en determinats moments sorgís la possibilitat de celebració d'eleccions autonòmiques anticipades.

És en aquest context on el Consell Polític del 2 de juliol de 2009, autoritzà iniciar converses amb Els Verds de Menorca per tal d'esbrinar la possibilitat i/o conveniència de la reeditar la coalició electoral amb Els

Verds de Menorca de cara a les properes eleccions insular i autonòmic. Posteriorment, i donat els Estatuts del PSM de cara a les eleccions Municipals donen potestat a les agrupacions locals, el Consell Polític del 5 d'octubre de 2009 aprovar iniciar també la discussió en les agrupacions. Poc després, i després de l'aprovació també per part dels òrgans dels Verds de Menorca, es constituí una Comissió electoral entre PSM i

El Verds de Menorca per tal de dur a terme aquesta tasca.

Un any i poc després de la constitució d'aquesta comissió, amb l'encàrrec clar i explícit de avaluar la constitució de la Coalició electoral a nivell Autonòmic i insular i donats els distints ritmes en el procés electoral intern de cadascun dels partits que formen la coalició, amb un calendari intern d'elecció de candidats dels PSM que s'allarga fins el 5 o 6 de novembre, en la passada reunió de la Comissió electoral de dijous 16 de setembre de 2010, es decidí per part dels dos partits "aturar" les negociacions per a la confecció de dita candidatura conjunta al Consell i al Parlament i no reeditar inicialment la coalició electoral. D'altra banda, també decidiren mantenir les reunions periòdiques de la Comissió de seguiment entre PSM i Verds fins el final de l'actual legislatura, en la qual tenim un compromís i una responsabilitat conjunta que satisfer.

Les negociacions per a la formació de coalicions, com la dels pactes post electorals, són sempre complexes, llargues i difícils, tot i això, els

òrgans competents del PSM-EN n'han estat sempre el corrent i la posició finals ha estat fruit d'un procés intens, ampli, participatiu i complex de debat intern en el sí del PSM-EN durant aquest darrer anys i ve avalada pels òrgans competents del Partit.

En el cas de les eleccions municipals, i donada la varietat de formes en les quals va concórrer el PSM -EN en la passada legislatura, tal i com manar el CP, potestat recau directament amb les agrupacions locals i seran aquestes qui, en darrera instància, ho decidiran.

Cal matisar que aquest acord pres a la Comissió electoral entre PSM-Verds no té cap vinculació en el moment actual i no té cap conseqüència en les obligacions polítiques i de govern del PSM-Verds com a conseqüència dels resultats electorals i els pactes post electorals de les eleccions passades. En definitiva, aquest nou acord també implica mantenir els compromisos que hem assolit en aquesta legislatura i seguir treballant conjuntament, coordinadament i amb lleialtat fins al final d'aquesta legislatura tal i com ho hem fet du-

rant tot aquest temps.

En darrer terme, des del PSM-EN i en nom del Consell polític volem fer una valoració positiva d'aquesta etapa política, tot i que no hagi estat motiu suficient per a la reedició de la candidatura, alhora que considera oportú i interessant mantenir els ponts establerts amb Els Verds de Menorca, donat que en el futur igualment podem ser aliats i donada la coincidència programàtica amb important aspectes polítics. Per altra costat, volem lamentar que no hagi estat possible reeditar la coalició tot hi considerar que ha estat una decisió presa conjuntament i ben prou meditada.

De cara el futur (present) cal recordar que el PSM-EN està immers en el procés electoral intern de designació dels candidats que han d'encapçalar el projecte polític del PSM al Consell i al Parlament el qual es considerarà oportú i convenient "fer-lo sense presses" i "augmentar la participació de les agrupacions i la militància en el mateix" i assolint les de les següents consideracions: "Renovació, cohesió i transparència" en el procés.

Passatemps. Endevina qui ha dit aquestes frases

No hi ha indicati de recessió econòmica. L'economia espanyola té molt bons fonaments.

Jaume Matas

La singularitat del model anterior era una regla de modulació que limitava la nostra capacitat de finançament, mentre que, en el nou sistema, la singularitat és una clàusula que ens iguala a la mitjana.

Mª Antònia Munar

Mai m'he beneficiat ni enriquit amb la gestió política, ni tampoc ho ha fet el govern en el qual jo confiava.

Gràcia Muñoz

No m'he plantejat en cap moment dimitir

Antoni Camps

No és estrany que els ciutadans ens reprovïn aquestes actituds perquè transmetem una sensació de discòrdia contínua, que jo no compartesc perquè preferesc el contrast serè d'opinions.

Tuni Allès

Hauríem d'anar acabant que el president ha de partir.

Irene Coll a Ester Riudavets

D'aquí a Hollywood.

Joana Barceló

L'homosexualitat és una malaltia.

Bartomeu Vicens

S'ha de lluitar per no seguir en la coa del finançament autonòmic

Francesc Antich

Els socialistes no som uns estafadors

Antònia Gener

Reforma laboral i vaga general

La situació social esdevinguda arran de les mesures de caire econòmic per part de l'executiu espanyol, així com el moviment convuls que s'ha propiciat des de la imposició d'una reforma laboral bastant liberal, ha fet que es convoqués la vaga general del 29 de setembre, plantejada des de principis d'estiu. El PSM, per responsabilitat social, hi ha donat ple suport. En el seu moment, quan es van fer públiques les mesures de l'executiu estatal, el PSM va manifestar la seva postura reticent a moltes d'aquestes mesures: enteníem que responien al fet que el Govern espanyol no ha fet els deures amb anterioritat, i per açò les mesures són fruit de la improvisació. En tot aquest temps, encara manteníem l'esperança que en el període de tramitació parlamentària de l'anomenada "reforma laboral", aquesta fos millorada i consensuada. Però, no ha estat així. I és per això que davant la propera vaga general del 29 de setembre el PSM-EN vol manifestar-ne el suport pels següents motius:

a) Consideram, tal i com s'ha fet evident, que l'actual crisi econòmica no té un origen laboral. Tot i això, i com a conseqüència de l'actual crisi i del model econòmic d'aquests darrers 15 anys, avui l'Estat espanyol està sofrint una destrucció d'ocupació superior a l'observada en la majoria dels països desenvolupats amb un increment continu de la taxa d'atur.

L'Estat espanyol té un model econòmic i una economia fortament dependent d'una sèrie de sectors de gran intensitat en mà d'obra, que en molts casos és de baix nivell qualificatiu, amb baixes taxes de productivitat, caracteritzats per la poca innovació i el poc valor afegit que som capaços de generar, i en molts moments amb altes taxes de temporalitat i precarietat, entre molts altres factors. Aquesta realitat fa que qualsevol oscil·lació en la creació de

riquesa tenguin una repercussió en el mercat de treball caracteritzada per ser immediata, més acusada que a l'Europa continental i amb major dificultat de recuperació.

És en aquest context on la desocupació creix molt ràpidament i més accentuadament i on triga més a

29 de setembre
VAGA GENERAL

recuperar-se l'ocupació. És per això que en moments de crisi econòmica els treballadors són els primers que la pateixen i és la pota que té menys capacitat per actuar damunt qüestions econòmiques i de model. És per aquests motius que des del PSM-EN consideram necessari actuar sobre les causes estructurals i sobre l'actual model econòmic –i també laboral– i és urgent tenir una visió integral del model econòmic espanyol, dels problemes estructurals i dels excessos del model de creixement basats en bombolles ja siguin tecnològiques, immobiliàries, financeres o de qualsevol altre tipus. És una gran injustícia social fer caure el pes de les mesures contra la crisi econòmica principalment en el mercat laboral i sobre els treballadors i les seves condicions, enlloc de perseguir assolir un vertader model de desenvolupament global i progrés social.

b) Des del PSM-EN tenim dubtes que aquesta reforma laboral a c a b i ge-

nerant ocupació estable i de qualitat a mig i llarg termini. És important tornar al model econòmic cap a la senda de l'economia productiva i real que no en l'àmbit l'economia financera, ja que aquestes mesures difícilment seran eficaces si no es corregeixen els principals problemes que provoquen un funcionament tan ineficient de l'economia neoliberal i global i del mercat de treball. No pot ser que sempre, en èpoques de crisi, ho acabin pagant els mateixos: els més dèbils i es mantinguin el "lobbys" dels més rics, el sector especulador i el sector financer".

c) Des del PSM-EN consideram que independentment de l'èxit o el fracàs de la vaga per res minvarà la nostra ferma convicció que el Govern Zapatero ha fet recaure el pes de la crisi únicament sobre els treballadors i ha generat una realitat indubtable: poden suposar una important retallada de drets socials i laborals

Però hi ha altres mesures amb les quals el PSM també s'ha mostrat crític, perquè fan referència a qüestions socials i representen una gran regressió: l'eliminació de la retroactivitat en l'aplicació de la Llei de dependència o la congelació de les prestacions als pensionistes. Aquestes mesures s'han pres des d'una decisió unilateral i

La postura del PSM

Des del PSM-EN no negam que calguin algunes reformes del mercat laboral, sempre dins una visió integral, i que en determinats moments tots hem d'assumir sacrificis. Però en un cas com aquest, s'hauria d'abordar des del consens. Entenem que la creació d'ocupació és llavors, un objectiu molt important, però no és menys important que aquest sigui estable a mig i llarg termini, i que generi un vertader model de progrés i desenvolupament, i no únicament de creixement econòmic. Això, òbviament, implica renúncies per part de tots els partits i per tots els agents econòmics (tant poc predisposats a això), laborals i socials per assolir aquests mínims "en pro" d'un consens durable i estable i sota la premissa que l'acord de mínims ha d'implicar mantenir i assolir un nivell d'estat del benestar prou adequat i redistributiu. Consens, que sembla que no és possible.

Reformar el mercat laboral no es pot fer de manera aïllada sense afrontar altres reformes estructurals. El president del govern espanyol ha accelerat la reforma laboral per pressions dels neoliberals de Brussel·les i sense comptar amb els suports dels agents socials i polítics. Açò pot provocar la creació d'un mercat de treball més inestable a la vegada que també pot suposar un retrocés en drets socials i laborals.

El PSM entén que hi ha altres mesures a prendre que no passen per allà mateix on ha passat l'executiu espanyol, que tenen un sentit més progressista i social i que no parteixen de la improvisació constant. És ver que cal ser valents i tenir sentit d'estat per proposar mesures que, en el cas que siguin necessàries, poden tenir un alt índex d'impopularitat. Però no s'hi ha estat, prou valent, a l'hora d'enfrontar-se a mesures per als col·lectius més influents que representen les rendes més altes, que són en bona part causants d'aquesta crisi. Consideram una alternativa significativament d'un caràcter més socialista les mesures que exposam, i que caldrà, un moment o altres fer efectives:

1. Millorar les polítiques d'estructura, innovació i desenvolupament, que han de possibilitar i potenciar sectors econòmics que mantinguin l'ocupació durant un termini de temps ampli (i en el cas de Menorca potenciar un model productiu menys temporal i més estable).

2. Millorar i intensificar la política d'investigació, recerca i desenvolupament.

3. Millorar les polítiques formatives i educatives (com hem vist aquests dies, encara segueix pendent arribar a consensos amb el model educatiu i la reforma educativa)

4. Reduir l'administració estatal (supressió de ministeris amb competències transferides a les CCAA o reducció a funcions de coordinació, eliminació de diputacions provincials i de delegacions de Govern, etc) i intensificar la racionalització administrativa sobretot en els casos d'administracions, empreses públiques, ministeris i conselleries que hagin traspassat les competències a les CCAA o als CIM i evitar duplicitats.

5. Analitzar, avaluar i reestructurar el model de sous vitalicis i pensions vitalícies.

6. Analitzar i racionalitzar la despesa en publicitat i promoció de les administracions públiques.

7. Lluitar decididament contra la corrupció i el malbaratament de recursos i incrementar els controls.

8. Lluitar contra l'especulació econòmica i financera.

9. Incrementar els ingressos públics a través de la modificació de la política fiscal i increment dels ingressos principalment a les rendes altes, lluita contra el frau fiscal, l'eliminació del tractament diferenciat de les rendes del capital, de manera que tributin com la resta; augmentar la tributació de les SICAV, posar les condicions necessàries per fer aflorar l'economia submergida.

10. Reflexionar sobre la política de despesa de l'Estat i les administracions i analitzar si les despeses com l'armament són apropiades i estan ben dimensionades.

11. Reducció d'alguns dels grans patrimonis estatals i infraestructures que potser no són necessàries i que s'han fet en èpoques de bonança i/o no tenen un valor patrimonial, arquitectònic i/o cultural, i que generen grans despeses recurrents i continuades.

Aquest és un problema més estructural que conjuntural, i voldrà una feina que no veurà els resultats sinó anys endavant. L'oposició tampoc no pot quedar de banda en aquest procés, seguidora d'un model, aplicat per ells mateixos, causant d'aquests desajustos.

sense cap mena de consens social, que hauria d'haver permès un acord de mínims. La suma de tots aquests motius ens fan estalonar una vaga que ha denunciat totes aquestes injustícies socials.

També ens és necessari que facem al-

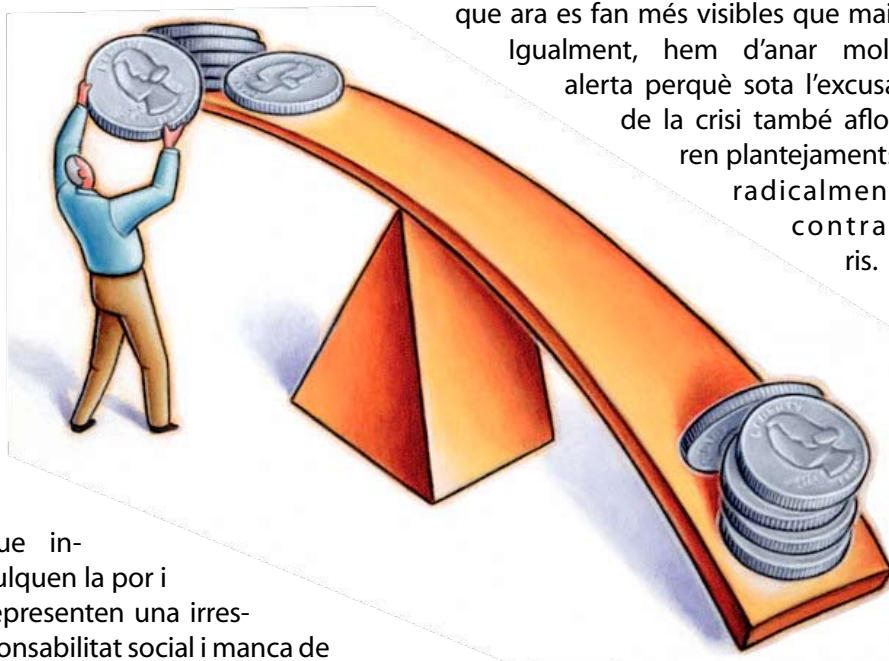
gun incís en els diferents agents que han actuat en tota aquesta situació.

Per una banda, els treballadors també tenim una responsabilitat i hem d'afrontar la picaresca que en alguns casos -minoritaris- hi ha en la percepció de la prestació per desocupació i

la formació en moments de desocupació i vincular la feina de manera molt intensa i estreta a la participació en polítiques actives de reinserció i formació. De fet, el subsidi per desocupació ha de servir pel que el mateix nom diu i no per altres casos, i és per

això que les polítiques laborals s'han d'enfocar a reduir el màxim el pas de desocupació d'un treballador.

D'altra banda, els representants de la patronal fan un flac favor en l'actual context econòmic, en el qual durant molt temps han obtingut grans beneficis del creixement econòmic basat en l'especulació i les bombolles, amb una política empresarial de serveis de baixa qualitat (amb poca inversió en innovació, poc adreçada a l'excel·lència). A més, no és de rebut que en un moment com l'actual donin lliçons i moltes vegades en boca del president de la CEOE, empresari que ha enfonsat diverses empreses, ha atestat una gran fortuna i ha deixat al carrer una nombre important de persones. A més no compartim les declaracions, en to amenaçador, d'alguns representants de la CEOE que diuen que "en una situació econòmica greu com la que viu l'economia espanyola, la vaga general pot tenir un cost econòmic molt important en termes de treball, de producció i en termes de salaris que es deixaran de percebre",

que inclouen la por i representen una irresponsabilitat social i manca de sentit democràtic.

Finalment, considerem oportú que els sindicats, a més de defensar els drets, les condicions laborals i el sou dels treballadors també es preocupin per fer complir els deures dels mateixos i evitar, també, malbarataments innecessaris.

En definitiva, l'objectiu de la refor-

ma, sobre la necessitat de la qual no hi ha discrepàncies, és contribuir al canvi de model productiu, i en conseqüència reduir la temporalitat, ajudar a les empreses en aquests moments de crisi a mantenir les seves plantilles i, sobretot, reduir les xifres rècord d'atur. No obstant, a la situació en la qual hem arribat no ha estat aquesta. És per això, que des del PSM-EN no entenen que un tema tant sensible com aquest s'hagi assolit de manera unilateralment i sense recollir el màxim consens possible. Alhora que demana al principal partit de l'oposició que també assumeixi la seva responsabilitats i l'herència que ha anat deixant amb els anys i que van anar agreujant el forat del dèficit públic.

Crisi i finançament autonòmic

Aquesta crisi també ha posat de manifest qüestions que el partit històricament ha reivindicat, com és el cas del finançament autonòmic, i que ara es fan més visibles que mai.

Igualment, hem d'anar molt alerta perquè sota l'excusa de la crisi també afloren plantejaments radicalment contraris.

Cal un replantejament de les funcions de l'administració. De l'estat del benestar i com es gestiona. Està clar que un moment de crisi posa damunt la taula moltes coses de les quals no podem fugir, i s'haurà de fer front al redimensionament de l'estructura orgànica de les administracions. No

oblidem, tanmateix, que hi ha una qüestió que no podem perdre de vista. Tot sembla servir per posar en entredit, amb l'excusa de la crisi, els assoliments quant a autogovern, finançament, creació d'una administració pròpia i propera amb estructura per aclarir els problemes dels ciutadans, etc. No oblidem que quan s'han transferit noves competències, administracions com l'estatal o l'autonòmica, en el cas de transferir als consells, han mantingut les mateixes estructures encara que buidades de competències, però açò no sembla ser al centre del debat. I és molt greu. Cal eradicar la duplictat administrativa, no pot ser que hi hagi dues o tres estructures institucionals per les mateixes coses, hem de partir de l'austeritat com a valor bàsic a l'hora de fer política. Però no val apuntar sempre allà mateix, que en el cas que ens ocupa és el Consell Insular. Deu ser que no creim en el nostre país? En el govern dels menorquins?

A finals del passat mes de maig, al senat, el president espanyol Zapatero deia que s'havia esgotat la via de l'autonomisme i que calia que els governs autonòmics anessin de braçet amb el govern estatal per afrontar la situació i no caure en una lluita entre comunitats. El que sempre ha pensat el PSOE amb la boca peticona arriba a aflorar en moments en què sembla més justificat defensar aquesta postura. De llavors ençà hem sentit a parlar d'aquest tema en diverses vegades des dels principals partits estatals.

Hem treballat molt per l'autogovern i pel finançament autonòmic. No hi hauríem arribat (encara que som molt enfora del que preteníem i pretenem) sense una visió autonomista ni, tampoc, sense la insistència des de molt anys enrere d'un discurs netament nacionalista del qual, en bona part, s'han apropiat els grans partits. Tot i així, hem estat qui hem pagat els plats bruts. Un sistema de finançament injust ha provocat que fóssim la comunitat més perjudicada, qui més aportàvem però qui menys rebíem. El nou reajustament ha permès pal·liar un poquet

aquesta situació, però continuam patint una manca d'inversions que a la pràctica suposa menys capacitat per tenir uns serveis dignes per a les persones: educació, serveis socials, salut...

Recordem que cada ciutadà illenc paga a l'Estat, de més, 3.000 euros de mitjana a l'any que no retornaran mai a invertir-se en serveis bàsics a la mateixa comunitat: així estem en qüestions de salut (manca de personal i serveis bàsics), en educació (enguany s'han hagut de retallar el número de mestres a les escoles i instituts de la nostra illa, sense parlar de les retallades en les infraestructures educatives), en serveis socials.

La manca d'inversions que s'apro- pa per a les comunitats autònomes derivada de la nova situació de crisi agreujarà molt més aquesta situació. Mentre parlam de retallada de drets socials, de sous de funcionaris i del necessari replantejament de l'estat de les autonomies, no parlam de com l'Estat ha volgut mantenir l'estatus i la seva estructura tot i transferir bona part de les competències que tenia assignades.

De com ministeris sencers amb estructures immenses, tant de personal com de càrrecs polítics conser- ven el mateix que tenien, i encara en procés de creixement després d'anys de no gestionar allò que ara gestio-

nen altres institucions. De com em- preses públiques com Renfe o Aena, catàstrofes econòmiques des de tots els punts de vista, arrossegueu un dèficit que no aguanten cap plante- jament d'estat ni d'infraestructures. Sempre hem criticat, per posar un exemple, la inversió multimilionària que no volem a l'aeroport (la inver- sió de l'Estat més gran a Menorca l'any 2010) mentre els problemes del transport aeri continuen essent un llast per als menorquins. Qui pot decidir aquestes coses si no des de la institució més propera?

Que la situació requereix que tot es replantegi. I que parlem de tot sense demagògies.

Àlex Villeyra

Mirador nacionalista

Connectivitat, competitivitat i transport aeri

Sembla que en aquests dies de realisme i crisi on -finalment- tots els organismes de l'estat han posat fil a l'agulla de retallar despesa d'allà on sigui, torna al debat ¿públic? la qüestió de les subvencions al transport aeri de Menorca. Es veu que el ministre espanyol del ram ha decidit que la factura que paga en concepte de descomptes de resident és massa cara i mira de trobar-hi solucions. Com era previsible, les forces vives del país (de Menorca, vull dir) han posat el crit al cel i es preparen per la enèsima i ínfima batalla per defensar "lo nostro". El arguments, hem de suposar, seran els mateixos de sempre. Repasem-los: el concepte d'insularitat, la falta d'inversions en altres mitjans de transport (AVE i autovies, per exemple), el sobrecost que suposa pels a voltes afortunats i de vegades desgraciats illencs tenir accés a coca-coles i quimioteràpia, a pernil de jabugo i jerseys de zara, a quintos i mitjanes Damm, a i-phones i play-stations,... Res de nou, de moment, ni tan sols cap tímida menció per exemple a la qüestió del dèficit fiscal -els 3.000 euros, el mig milió de peles per cap i per any, que cada menorquí paga en promig d'excés d'impostos i que van al sac de la solida-

ritat interregional-. Ep que aquí el debat era sobre els bitllets d'avió i ara tu vens a embullar amb arguments separatistes i radicals!

Sense pretendre donar consell als nostres polítics ni a la societat civil/forces vives que tornaran a treure -ara que ve s'hivern- pancartes, rodes de premsa i comunicats per defensar com a mínim l'estatu quo del tema, me permet la llibertat de dir-hi la meua.

Partint d'una base on l'estat subvencionava el 25% del preu final dels bitllets d'avió als residents, els compromisos i conjuntures polítiques de diferents moments -a Palma i sobretot a Madrid- s'han anat encadenant al llarg del temps per acabar amb una situació actual on el nivell de subvenció ha arribat fins al 50%. De manera més o manco simètrica, i com resulta evident a qualsevol estudiant de primer d'economia, els preus aplicats per les línies aèries han anat pujant amb la mateixa intensitat, donant com a resultat final una situació triplement perversa: la factura per l'estat és cada vegada més pesada (el 25% de 100 euros són 25 i el 50% de 300 són 150). Els residents de primera classe (amb passaport d'un estat mem-

bre de la UE) paguen si fa no fa el mateix en termes relatius. I els residents extraeuropeus de segona i els incauts turistes que volen venir a passar uns dies gastant als nostres apartaments, bars, restaurants i supermercats, pateixen un mercat distorsionat via subvencions que fa que els preus sense descompte de resident siguin, moltes vegades, prohibitius.

Aquesta situació triplement perversa es torna encara una miqueta pitjor si pensam que el descompte de resident tal i com està definit a dia d'avui és una subvenció regressiva. Açò vol dir que qui més es beneficia de la subvenció és qui més viatja, és a dir, grosso modo, qui té més mitjans econòmics. En primera instància, de la subvenció se n'apropien les línies aèries via increments de preus i de manera subsidiària, al cap de l'any qui més viatja, més subvenció acapara.

Tenim, en resum, un sistema que és aparentment deficitari, inequitatiu i inútil en el seu objectiu primari de garantir l'accés a un transport aeri que la nostra societat ha decidit elevar a la categoria de necessitat bàsica. Un sistema que de retruc, cada any deu desincentivar una bona caterva de potencials turistes gallecs, andalusos i

bascos, que gairebé pel mateix preu poden volar a Nova York.

Fer una repassada a la programació de vols de l'aeroport de Menorca dóna una imatge prou paradoxal de la situació actual. ¿Qualcú s'ha aturat mai a pensar perquè hi ha disponibles més vols a aeroports alemanys que a destins espanyols un diumenge 19 de setembre qualsevol? Tenint en compte que els vols a Alemanya no tenen subvencions ni descomptes i que tampoc són operats per companyies públiques, sembla bastant curiós, no?. Per altra banda, ¿com és que el preu d'un bitllet València-Menorca triplica un Madrid-València operat per la mateixa companyia i si fa no fa la mateixa distància?. Els economistes tenim una resposta que cotitza molt alt en el nostre particular santoral: Ah! La Competència! Perquè resulta que de València a Madrid hi pots anar amb els CRJ-200 d'Air Nostrum però també amb els 737-800 de Ryanair i amb els Alaria de Renfe i clar, posats a triar, la gent tria, les empreses competeixen i els preus s'ajusten a la demanda.

Encara més, ¿què fa que durant els mesos de juliol i agost Spanair, Air Europa i Vueling es dediquin a posar avions i més avions per venir a Menorca des de Barcelona i Madrid, per exemple? Un altre gúest star econòmic: La Demanda!

Finalment: ¿és que ningú no s'ha adonat que el veritable problema del transport aeri és que Menorca no té cap connexió directa amb 3 dels 4 majors hubs intercontinentals d'Europa?. Aquest és l'autèntic escàndol. I si no demanau-ho, als assistents a la darrera Menorca TechTalk que vingueren des de San Francisco o Beijing i que encara no entenen com és que una vegada arribats a Europa, encara van haver de fer dos vols més: Londres/París/Frankfurt-Barcelona/Madrid-Menorca, quan a Mallorca, a Eivissa, a Corfú o a Còrsega hi podrien haver arribat amb un únic bot. L'autèntic drama senyors, és que som a 3 o més aeroports de distància del món, quan hauríem de

ser-ne a 2.

Fins aquí, la part fàcil, la llista de coses que -en la meua modesta opinió- no estan bé d'aquest model. Ens queda pendent el tema de què feim amb el Pepiño Blanco de torn que ens diu que hem de reduir la despesa d'unes subvencions que ja hem vist que cometen el doble pecat de la inequitat i el dèficit. I encara més important (perquè els ministres passen però les societats queden): el tema de quin model de foment del transport aeri volem?

Perquè tan clar com els arguments dels paràgrafs anteriors és també que un model basat únicament en la llei del mercat donarà resultats que ens semblaran a la majoria, insatisfactoris amb molts vols durant els mesos de temporada alta i cap -literalment cap- els dimarts, dimecres i dijous matí de per exemple els mesos de desembre i febrer. I per tant caldria pensar un model diferent, si és que aquest no ens agrada. Vet aquí les meves propostes:

1.- Abolició de la subvenció indiscriminada per residents (residents de primera vull dir, que ja hem vist que extreuropeus no compten). Jo no vull que ningú em subvencioni per volar cap a o des de Menorca, vull pagar menys impostos i que la política de foment del transport aeri segueixi paràmetres de racionalitat econòmica, equitat social i foment de la connectivitat.

2.- Un sistema de desgravacions fiscals per un nombre limitat de vols anuals per aquelles persones amb nivells de renda més baixos. Ningú hauria de rebre subvencions per fer més de 10/12 vols anuals, ja que d'altra manera, tendim a caure en la paradoxa del bé públic: com que és de tothom i el seu ús és molt barat, acabam atrapats en la trampa de l'abús. A més, el fet de lligar l'incentiu amb la declaració de renda ens ajudarà a assegurar-nos que els nostres estimats conciutadans no s'oblidin de les seves obligacions fiscals.

3.- Subvencions sobre el preu complet del passatge a col·lectius de passatgers específics: estudiants, malalts que reque-

riexen tractaments complexos i els seus familiars, esportistes, diputats i senadors en exercici de les seves funcions,...

4.- Negociar directament amb determinades línies aèries acords de subvencions puntuals i amb definició estratègica: Iberia/British Airways amb Madrid i Londres-Heathrow, Lufthansa amb Frankfurt i Múnic, AirFrance/KLM amb Paris Charles de Gaulle. Amb dues condicions: que els vols tinguin caràcter anual i amb combinació d'horaris amb la programació intercontinental.

3.-Subvencions estacionals contracíclics (és a dir, en els mesos on hi ha manco demanda) per aquelles línies aèries que mantinguin els enllaços amb Barcelona, Palma, València, Londres, Paris, Frankfurt, Milà i Madrid durant tot l'any.

4.- Convenis de col·laboració puntuals amb operadors low cost per incentivar mercats turístics estratègics: Praga, Berlín, Lió, Roma, Moscou.

En el cas dels punts referents a convenis amb línies aèries i per tal d'incentivar la competència, cada vegada que un nou operador vulgui entrar a competir en una determinada ruta, l'import total de la subvenció es dividir entre els dos participants, de manera que aquesta actui com un mecanisme d'incentiu a la permanència.

Em falten les dades concretes del cost de l'actual estructura de subsidis, però estic convençut que el resultat final de destinar el mateix nivell de despesa actual a aquesta nova forma de distribució tindria efectes col·laterals positius i clarament mesurables a curt termini. Tot i que puntualment açò vulgui dir que a qualcun dels lectors d'aquest bloc se li encarís un poquet el preu del bitllet promig. Segur que als lectors que vivim fora de Menorca ens compensaria. I a voltros també, feisme cas.

Publicat a <http://binibloc.blogspot.com>
<http://xalandria.cat>

Ens trobaràs a

MAÓ. C/ Cós de Gràcia, 29. Tel. 971 36 40 11.

CIUTADELLA DE MENORCA

C/ Captius de Constantinoble, 53 baixos. Tel. 971 38 19 50

ES MERCADAL. C/ del Doctor Llansó, 71, baixos

ES CASTELL. C/ Antònia Orfila, 44

ALAIOR. C/ de s'Arraval, 40

Telèfon mòbil del PSM: 660 18 27 63

menorca@psm-entesa.cat / www.psm-menorca.cat

www.facebook.com/profile.php?id=1279687873

<http://www.youtube.com/psmmenorca>

BLOGOSTERA DEL PSM:

maitesalord.cat

www.nelmarti.cat

www.eduardriudavets.cat

Edita: PSM-EN - Dipòsit legal: ME 31/2010